

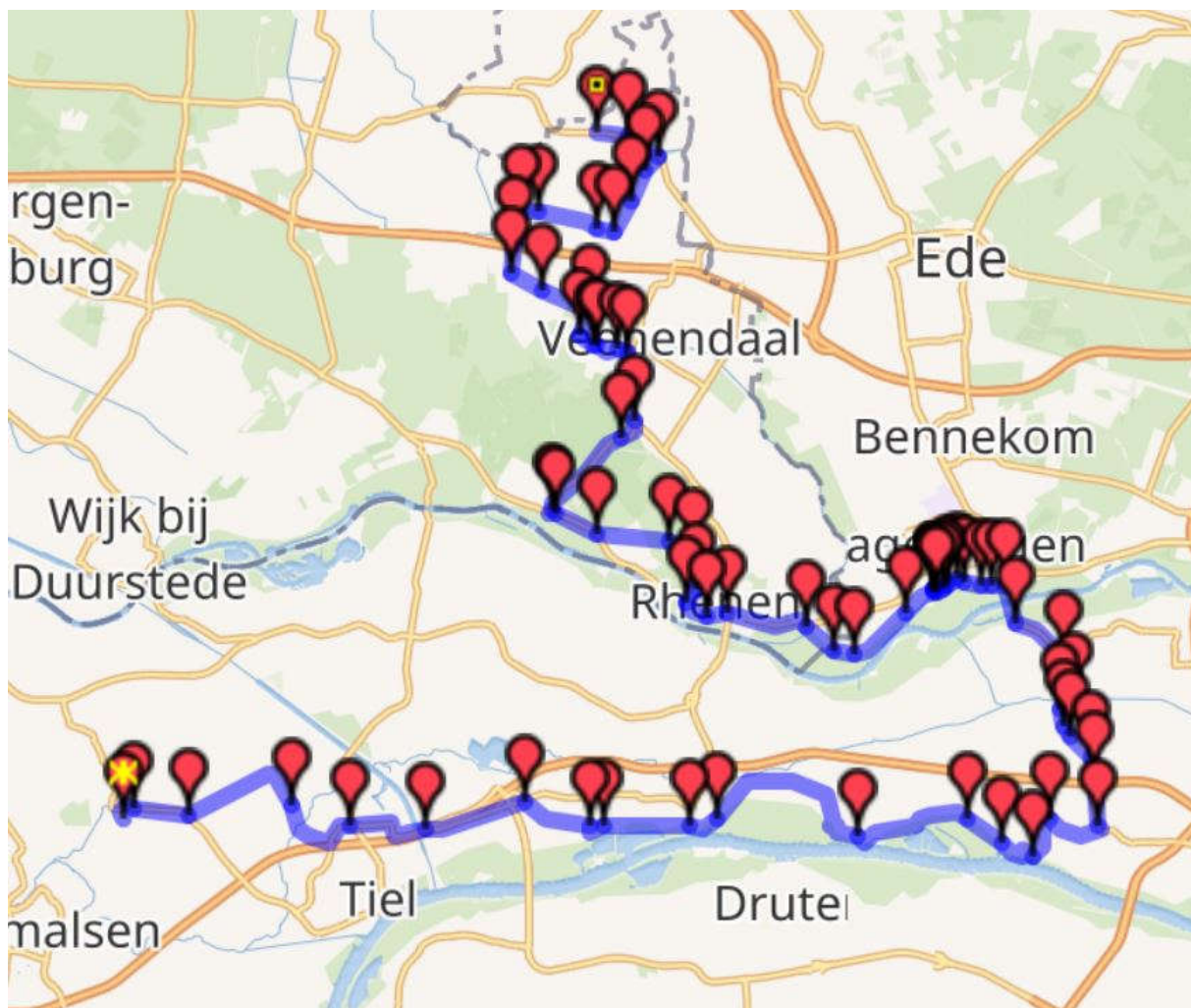
ALV en voorjaarsrit Peugeot CC Club Nederland

2 April 2022

Beste Leden,

Aanvankelijk stond op 12 februari de Algemene Leden Vergadering geplanned maar door de beperkingen van Corona hebben we besloten de ALV te verplaatsen naar de voorjaarsrit op 2 April 2022. We starten bij **Automuseum Visscher Classique** in Buren. De route heeft een totale lengte van 80 km en is zo'n 2.5 uur rijtijd. We eindigen bij restaurant **De Dennen** in Renswoude waar we een gezamenlijk diner hebben.

Met dit document willen we wat meer informatie geven over de omgeving, de bezienswaardigheden in de plaatsen waar we tijdens de route langs komen.

Oldtimermuseum Visscher Classique

Na 43 jaar stopt Henk Visscher (64) met het verkopen van nieuwe auto's. Zijn Culemborgse vestiging is op oudejaarsdag in andere handen over gegaan. Al eerder vertrok hij uit Vianen dus stilzitten is er echter niet bij, een nieuwe uitdaging wacht in de vorm van een heus oldtimer museum.

Het is het jaar van de grote opruiming. Alle dealerschappen zijn overgedragen, de in totaal 230 werknemers vonden elders onderdak. „Van acht bedrijven ga ik naar één nieuwe: Visscher Classique,” vertelt de 64-jarige rasondernemer, woonachtig in het Betuwse Rumpt. „In Buren heb ik enkele panden kunnen kopen. Daar gaan we leuke dingen doen rond oldtimers.”

Twee hallen, bij elkaar ruim 2200 vierkante meter, bieden onderdak aan zo'n honderd auto's. Het leeuwendeel bestaat uit zijn Simca's, Peugeot's en Citroëns. Daarnaast komen er enkele klassieke trucks, tractoren en een tankwagen van Johan van der Zand, de man van wie Visscher de bedrijfsspanden kocht.

Van een andere relatie krijgt hij dertig bromfietsen in bruikleen. Ook schaalmodellen ontbreken niet. Visscher: „Je kunt niet alleen kijken, de klassieke auto's zijn ook te huur. En verder doen we in- en verkoop van klassiekers, folders en van miniaturen.'

Autohistorie

Zijn collectie Franse vierwielaars staat nog even in het pand aan de Pascalweg op het Culemborgse bedrijventerrein Pavijen. Waar eerst de showroom was gevuld met de nieuwste modellen Peugeot en Citroën, kun je nu dwalen tussen tientallen jaren autohistorie. Van 'gewone' Peugeots 205 of Citroën GS tot fraaie cabrio's als de Peugeot 403 of Citroën DS. Ook de 'Cruijff-auto', de Citroën SM met Maserati-motor uit de vroege jaren 70, ontbreekt niet.

Een hoek is ingeruimd voor Simca, het eerste Franse merk in de showroom bij - toen nog - Garage Visscher. Henk's vader, Aart Visscher, begon in 1951 in het dorpje Tricht met de reparatie van automobielen. Hij had zich het monteursvak eigen gemaakt bij Opel-garage Ton in Culemborg en wilde op eigen benen staan. Naast auto's repareren gaat hij ook tweedehands exemplaren verkopen.

In 1962 is met Simca het eerste dealerschap een feit. Gestaaft breidt het bedrijf uit. In 1964 opent Visscher een vestiging in Leerdam, in 1972 volgt Culemborg. Merken komen en gaan. Wie kent Talbot nog? Matra? Sunbeam? Ook locaties zijn niet blijvend, een gevolg van schaalvergroting en economische omstandigheden. „Het is eten of gegeten worden", zegt Henk Visscher, die in 1978 in het bedrijf komt en opklimt tot directeur-eigenaar.

Visscher groeit verder: Vianen, Tiel, Gorinchem en later zelfs Woerden, Waddinxveen en Alphen aan den Rijn. „Ik had nog verder kunnen gaan, maar heb een andere keus gemaakt", vertelt hij. „Nu heb ik nog de leeftijd om echt iets nieuws te beginnen."

Geestverwant

In Johan van der Zand (67) treft hij een geestverwant. De oud-eigenaar van een takelbedrijf heeft veel schik in de plannen die Visscher met de panden heeft. „Dit past heel goed in Buren", zegt Van der Zand. „Het museum is leuk voor de generatie die nog in deze auto's heeft gereden en leerzaam voor de jongeren." Wijzend naar de hoek van de straat: „De ligging is ook perfect voor zowel auto's als fietsers, pal naast de weg naar Erichem."

Van der Zand zelf heeft meer met Duitse merken, bekend hij lachend. „Wat Henk en mij bindt is dat we allebei fanatiek en autogek zijn."

Kasteel Soelen

Kasteel Soelen is het hoofdgebouw van het rijksbeschermd historische buitenplaatscomplex 'Soelen', 157 hectare groot, in de gemeente Buren, zuidwestelijk gelegen van het dorp Zoelen, in de Neder-Betuwe, in de provincie Gelderland. Het dorp dankt zijn naam aan het riviertje de Suul of Soel, een afsplitsing van de Linge.

Geschiedenis

De vroegste vermelding van de naam Van Soelen stamt uit de periode tussen 1207 en 1307 als een Wouter van Soelen genoemd wordt als borg en als getuige. In 1263 is een vermelding bekend uit de stadsrechtenverlening van Wageningen, waarop een Otto van Soelen als ministeriaal voorkomt. Deze Otto liet na zijn overlijden een minderjarige dochter na. Daardoor werd in 1298 Arend (of Arnt) van Arkel door Reinoud I van Gelre met het kasteel Soelen beleend.

Het oude huis Soelen werd in 1355 vernield door hertog Eduard van Gelre. Er ontstond een conflict met Gelre nadat Arnold van Soelen het kasteel herbouwde, maar hij moest zich op 13 april 1362 onderwerpen aan het gezag van hertog Eduard.

Eigendomsgeschiedenis

Het huidige huis ligt op het zuidelijke grondgebied van het oude huis Soelen (Aldehagen of Aldenhaag), ruim 500 meter verwijderd van het oude huis. Het wordt voor het eerst genoemd in 1306 als Walraven van Benthem zich 'heer van Soelen' noemt waarbij het gaat om de hofstede Soelen die gescheiden is van het oude huis Soelen. De strijd ging erom wie zich heer van Soelen mocht noemen, Jan van Arkel die 'Soele over de Sole' (het latere Aldehagen) bezat of Walraven die een stuk grond met de hofstede ten zuiden van het oude huis bezat. Beslist werd dat de heerlijkheid aan Van Arkel van Aldehagen bleef.

Van Benthem stamde uit een ministerialenfamilie. Van Walraven gaan de hofstede en het grondbezit over op zijn zoon Johan, die in 1360 ridder is en in 1361 richter van de Neder-Betuwe. Hij en zijn echtgenote Mechteld van Lynden zijn waarschijnlijk de bouwers van het nieuwe huis Soelen. Uit een akte van 1380 blijkt dat het om een 'flink' kastelencomplex gaat en dat Mechteld het vruchtgebruik krijgt. Soelen is dan beleend aan zoon Jan, heer van Heeswijk, Dinther, Soelen en Spaldorp. Daarna vererft het op zoon Otto die zonder nageslacht overlijdt.

Eigendom en beheer vanaf 1992

Het 157 hectare tellende landgoed kwam in 1992 aan de Staat die het in beheer gaf aan Staatsbosbeheer. Staatsbosbeheer heeft geleidelijk herstelwerkzaamheden uitgevoerd aan lanen, zichtassen en doorkijkjes. In 2004 is de zuidas opnieuw ingeplant met bomen. Bijzonder aan het gebied zijn de clumps, boomgroepen omzoomd door weiland. Het park is als fiets- en wandelgebied opengesteld voor het publiek en deels toegankelijk voor rolstoelen.

Het kasteel en het koetshuis, die zich binnen de slotgracht bevinden, zijn verbouwd tot een appartementencomplex en worden bewoond door diverse gezinnen. Het poortgebouw is verbouwd tot woning met atelier. Het juridische eigendom van de grond is geheel in handen van de Staat, het appartementenrecht grotendeels van particulieren en deels van de Staat.

Kasteel Wijenburg

Kasteel Wijenburg, gelegen in Gelderland, stamt uit de tweede helft van de twaalfde eeuw. In 1271 kwam het kasteel in het bezit van de familie Van Wijhe, die het bijna 500 jaar bewoonde.

Een roerige geschiedenis

Kasteel Wijenburg kent een roerige geschiedenis. In 1492, het jaar dat Columbus Amerika ontdekte, raakte Otto van Wijhe, de zevende heer van Echteld, in conflict met Karel van Egmond, hertog van Gelre, die Kasteel Wijenburg in brand liet steken en Otto gevangen zette in Wageningen, waar hij folteringen moest doorstaan. Uiteindelijk kon Otto zich voor het enorme bedrag van 500 goudguldens (circa € 100.000,-) vrijkopen. Een jaar later opende Otto zijn poorten voor Karels aartsvijand, de hertog van Bourgondië. Daarop ontnam Karel Echteld haar onafhankelijke status en maakte het tot leengoed van Gelre.

Zomerresidentie

Toen de familie Van Wijhe uitstierf in mannelijke lijn, kwam het kasteel via een huwelijk in handen van de oude adellijke familie Van Wassenaer. Dat gebeurde in 1751. De Wassenaers moderniseerden het kasteel (zo werd de binnenplaats overkapt), maar van permanente bewoning was geen sprake meer. Kasteel Wijenburg werd een zomerresidentie.

Dat bleef zo toen het kasteel, wederom door huwelijk, in handen kwam van de familie Van Balveren (naamgevers van het hotel dat bij het kasteel hoort), die het weer verkocht aan baron Van Verschuier. In 1956 schonken zijn nazaten het kasteel aan de stichting Gelderse Kastelen.

Trouwen in een uniek en romantisch Kasteel

Kasteel Wijenburg, gelegen in Gelderland, geldt als een van de meest unieke en romantische trouwlocatie van Nederland. Het kasteel stamt uit de twaalfde eeuw en ligt tussen de boomgaarden, op loopafstand van de pittoreske hoofdstraat van het Betuwse dorpje Echteld.

Wie rond de slotgracht wandelt en zich vergaapt aan de torens en de hoge ramen, waant zich op het Franse platteland. Kasteel Wijenburg is een echte Kasteel top trouwlocatie! Maak kennis met onze persoonlijke gastvrijheid.

Kerncentrale Doodewaard

Kerncentrale Doodewaard was de eerste kerncentrale in Nederland. In de jaren '50 van de twintigste eeuw groeide vanuit de politiek en de industrie de roep om een kerncentrale in Nederland. Na een eerste onderzoek in opdracht van de NV Samenwerkende Elektriciteitsproductiebedrijven (SEP) naar de bouw van een centrale met een vermogen van 150MW (de 'Commissie Roodenburg' in 1957), werd geconcludeerd dat dit technisch

mogelijk was, maar financieel niet haalbaar. De in 1959 ingestelde 'Commissie Kernenergiecentrale' kwam tot een aangepast plan voor een centrale van 50MW, die zowel technisch als economisch verantwoord was.

Voor deze centrale werd in 1961 een kokendwaterreactor van General Electric gekozen, die werd gefinancierd door het Ministerie van Economische Zaken, de elektriciteitsbedrijven, Euratom en enkele leningen. De onderdelen werden zoveel mogelijk in Nederland vervaardigd, door bedrijven als Stork, Philips, NV Hollandse Signaalapparaten en NV Rotterdamsche Droogdok Maatschappij. Als vestigingsplaats werd Dodewaard uitgekozen vanwege de aanwezigheid van voldoende koelwater uit de Waal, de aanwezigheid van een onderstation van het landelijke elektriciteitsnet en de nabijheid van Arnhem, waar veel van de betrokken bedrijven waren gevestigd.

De NV Gemeenschappelijke Kernenergiecentrale Nederland (GKN) werd in 1965 opgericht als eigenaar en exploitant van de kerncentrale. GKN werd opgericht omdat de energieproducenten en de Nederlandse Staat ervaring wilden opdoen met het opwekken van kernenergie. De provinciale elektriciteitsbedrijven, samenwerkend in de Arnhemse Instellingen van de elektriciteitsbedrijven waren de oorspronkelijke aandeelhouders.

De bouw begon in 1965 en de kernreactor werd in het bijzijn van koningin Juliana op 26 maart 1969 in gebruik genomen. Hoofddoel was het opdoen van kennis en ervaring met het opwekken van elektriciteit door middel van kernsplijting. Om die reden, hoewel het een relatief kleine centrale betrof, was de kerncentrale zo opgezet dat het alle eigenschappen had van een grotere centrale.

Protest

Vanaf de jaren '70 van de twintigste eeuw begint de maatschappelijke weerstand tegen kernenergie toe te nemen. Het ongeval bij de kerncentrale in Harrisburg in de Verenigde Staten in 1979 bracht in Nederland een politieke discussie teweeg. In 1981 waren er meermaals protesten van de antikernenergiebeweging bij de centrale in Dodewaard. In 1982 wordt de Centrale Organisatie voor Radioactief Afval (COVRA) opgericht, voor de opslag van radioactieve afvalstoffen.

Sluiting

Oorspronkelijk zou de centrale reeds in 1994 sluiten, maar in 1986 werd besloten om deze sluitingsdatum tot 1998 op te schuiven. Na 1994 zou volgens de toenmalige GKN-directeur onder meer het potje voor de toekomstige ontmanteling reeds gevuld zijn, zodat de productie van stroom na deze jaren zeer goedkoop zou kunnen plaatsvinden. Het eigendom van de centrale gaat in 1989 over naar de Samenwerkende Energie Producenten (SEP), omdat een elektriciteitsbedrijf volgens de nieuwe Elektriciteitswet alleen zelfstandig mag draaien met een capaciteit van tenminste 2.500 MW. Hoewel de SEP in 1991 de wens uitspreekt om de centrale tot 2002 open te houden en er in 1996 nog een vergunning tot 2004 wordt verstrekt, wordt kort hierna geconcludeerd dat in Nederland een ongunstig politiek klimaat jegens kernenergie heerst, en bovendien wordt de centrale wegens zijn geringe vermogen niet meer rendabel bevonden. Ook kon de centrale, die gemeenschappelijk eigendom was, niet meer worden ingepast in de geliberaliseerde energiemarkt. Op 26 maart 1997 werd de centrale daarom uit bedrijf genomen.

De centrale is daarop gefaseerd buiten werking gesteld. Eerst werd alle splijtstof afgevoerd uit de centrale om in het Verenigd Koninkrijk te worden opgewerkt in de opwerkingsfabriek van Sellafield. Daarna keerde dit terug naar Nederland om uiteindelijk bij COVRA in Borssele opgeslagen te worden. Het natte radioactieve afval werd gecementeerd en eveneens opgeslagen bij COVRA. De installatie werd omgebouwd tot een zogenaamde "veilige insluiting", waarbij de overgebleven radioactiviteit hermetisch ingesloten wordt. Deze insluiting blijft 40 jaar in bedrijf. In die periode neemt de radioactiviteit van kortlevende isotopen substantieel af (zie halfwaardetijd - alle isotopen met een halfwaardetijd van 4 jaar of korter zijn vrijwel volledig verdwenen, en alle isotopen met een halfwaardetijd van 40 jaar of minder zijn minstens gehalveerd in radioactiviteit). Het hele complex zal daarna afgebroken worden en het terrein wordt weer deel van de weiden in de uiterwaarden.

Zowel de bijgebouwen als de ventilatieschacht zijn in de jaren na sluiting afgebroken. Op 9 april 2003 is de laatste splijtstof uit de centrale afgevoerd en op 1 juli 2005 was het ombouwproces gereed en is de 40-jarige wachttijd ingegaan. Het complex wordt gedurende deze periode bewaakt door een beveiligingsbedrijf.

Door de invoering van de Elektriciteitswet van 1998 wordt de Nederlandse elektriciteitsmarkt conform de Europese richtlijnen definitief geliberaliseerd. Als gevolg hiervan gaat het eigendom van GKN en de inmiddels gesloten kerncentrale in 2001 over van de ontbonden SEP naar de rechtsopvolger B.V. Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor (NEA), met als aandeelhouders (in 2018) ENGIE, EPZ, NUON en Uniper.

Ontmanteling

De definitieve ontmanteling is gepland vanaf 2045. De GKN beheert de centrale en zorgt omstreeks 2045 voor de afbraak van de laatste gebouwen. In 2010 ontstond twijfel of het bedrag dat gereserveerd is voor de sloop wel voldoende is. Gedurende het werkzame bestaan van de kerncentrale is dit bedrag opzij gezet zodat het, na verdere toename door beleggingen en rente, de kosten voor de ontmanteling in 2045 zou moeten dekken. Na de eeuwwisseling was aanvankelijk het plan dat de aandelen in GKN van NEA zouden worden overgedragen aan de COVRA, dat de ontmanteling verder zou overzien. Het ministerie van Vrom stelt in 2007 echter dat er te weinig geld in het ontmantelingsfonds zou zitten, waardoor een overdracht onwenselijk is. De Staat stelt dat NEA hiervoor aansprakelijk is en om die reden werd in 2017 via de rechter afgedwongen dat de Staat getuigen mocht verhoren. NEA, dat van mening is dat er voldoende geld beschikbaar is, verweert zich tegen deze stelling van de Staat en wijst erop dat de kerncentrale gedurende zijn werkzame bestaan altijd in overheidshanden is geweest en dus door de overheid is geëxploiteerd en beheerd. Het principe van "de vervuiler betaalt" is daarom volgens de aandeelhouders in dit geval niet op hen van toepassing. Bovendien heeft de kerncentrale nooit geld opgeleverd omdat ervaring opdoen met de techniek het hoofddoel was. Als er in die tijd te weinig geld beschikbaar is gekomen voor de ontmanteling, dan is dit omdat de elektriciteitsverbruikers te weinig voor de stroom hebben betaald, zo stellen de aandeelhouders. In 2017 bood NEA aan om eenmalig €25 miljoen aan het ontmantelingsfonds toe te voegen, teneinde de overdracht door te laten gaan. In september 2018 heeft de Staat de onderhandelingen echter afgebroken.

Kasteel Renswoude

Kasteel Renswoude, vroeger Borchwal, is een kasteel en ridderhofstad en bijbehorend landgoed bij Renswoude in de Nederlandse provincie Utrecht. Waarschijnlijk dateert het eerste huis uit einde 14de eeuw. Wellicht wijst de naam op een borgwal die om het kasteel heeft gelegen.

In 1654 werd het versterkte huis, dat in de 17e eeuw 'Borchwal' werd genoemd, in opdracht van Johan van Reede gesloopt en vervangen door het landhuis naar ontwerp van Ghijsbert Theunisz. van Vianen en Peter Jansz. van Cooten. Het huidige huis in Hollands-classicistische stijl is waarschijnlijk op de middeleeuwse fundamenten gebouwd.

De tuin is een typische Engelse landschapstuin (Romantische periode). Deze tuinen kenmerken zich door een weelderige begroeiing, maar op elk punt in de tuin moet je een doorkijk hebben, naar het centrum, oftewel het kasteel. De provinciale weg, Renswoude - Veenendaal, is hier ooit dwars doorheen aangelegd. Hierdoor lijkt het alsof de tuin uit 2 stukken bestaat. De personeelswoningen staan nu ook langs deze weg, maar behoorden echter bij deze Heerlyckheid, zoals het kasteel met zijn landerijen werd genoemd.

Sinds 1754 is het door huwelijk in de familie Taets van Amerongen die het huis nog steeds bezit, heeft ondergebracht in een stichting en het verdeelde in verschillende appartementen, die deels ook door familieleden werden/worden bewoond.

